

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23CoPr/4/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2313228307
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2313228307.13

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudcov: JUDr. Janka Benkovičová a Mgr. Matúš Staríček, v právnej veci žalobkyne: Mgr. G. L., rod. F., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom XXX XX X. XXX, zastúpená splnomocnencom: PaedDr. E. L., bytom XXX XX X. č. XXX, proti žalovanému: Základná škola s materskou školou č. 1547 Vičany, so sídlom 925 84 Vičany, IČO: 37 863 673, zastúpený: BARKOCI law firm, s.r.o., so sídlom 811 06 Bratislava - Staré Mesto, Námestie Slobody 28, o náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Galanta, č. k. 17Cpr/1/2013-509 zo dňa 24. mája 2018, v časti náhrady mzdy (výrok II. a III.) a v časti náhrady trov konania (výrok IV.) takto

rozhodol:

- I. Odvolanie žalobkyne sa v napadnutej časti vo veci samej (výrok II.) o d m i e t a .
- II. Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti vo veci samej (výrok III.) a v časti náhrady trov konania (výrok IV.) p o t v r d z u j e .
- III. Žalovanému sa voči žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti určenia, že pracovný pomer medzi stranami sporu trvá a zaviazania žalovaného navrátiť práva žalobkyne vyplývajúce z pracovného pomeru do pôvodného stavu, zastavil, výrokom II. zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy za obdobie od 29.8.2013 do 28.8.2014 v celkovej výške 1.089,24 eur brutto, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom III. žalobu vo zvyšku zamietol a výrokom IV. o trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

2. Súd po právnej stránke aplikoval ust. § 79 ods. 1 a 2, § 134 ods. 1, 2, 3 a 4 Zákonníka práce a vecne tým, že za obdobie, v ktorom zamestnávateľ neprideluje zamestnancovi prácu a neumožní mu pracovať, je zamestnávateľ povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Základným predpokladom nato, aby zamestnancovi nezanikol nárok na náhradu mzdy, je splnenie oznamovacej povinnosti zamestnanca. Právo na náhradu mzdy vznikne najskôr momentom oznámenia zamestnanca zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho ďalej zamestnával (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1 Cdo 180/2009). Pokiaľ ide o výšku náhrady mzdy, vychádza sa z výšky priemerného zárobku zamestnanca. Výšku nároku na náhradu mzdy môže zamestnávateľ minimalizovať dvoma spôsobmi, a to buď čím skôr, ako sa dozvie o tom, že pracovný pomer bol skončený neplatne, umožní zamestnancovi pracovať, alebo môže v konaní o nároku na náhradu mzdy požadovať primerané zníženie náhrady mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov, alebo môže požadovať, aby súd náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov zamestnancovi vôbec nepriznal.

3. Podľa aktuálneho znenia Zákonníka práce má zamestnanec zákonný nárok na náhradu mzdy počítanú z jeho priemerného mesačného zárobku minimálne za obdobie 12 mesiacov a maximálne za obdobie 36 mesiacov.

4. Súd nie je viazaný rozsahom, v ktorom zamestnávateľ požaduje zníženie náhrady mzdy, ide o voľnú úvahu súdu. Aj vo väzbe na čl. 10 Dohovoru č. 158 MOP o skončení pracovného pomeru z podnetu zamestnávateľa (1982) sa v prípade neplatného skončenia pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa navrhuje, že ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy presahuje 12 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa rozhodnúť o znížení, resp. nepriznaní náhrady mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov. Podľa R 15/1978 základným hľadiskom, na ktoré súd musí pri znižovaní, prípadne nepriznaní náhrady mzdy (§ 79 ods. 2 ZP) brať zreteľ, je skutočnosť, či sa pracovník po neplatnom skončení pracovného pomeru zapojil do práce, prípadne z akých dôvodov tak neurobil. Pri rozhodovaní o znížení alebo nepriznaní náhrady mzdy musí súd totiž uvážiť, či pracovník mal možnosť obstarat' si vhodnú prácu a za akých podmienok, či a aké zárobky dosahoval, či to nebolo za nepriaznivých okolností.

5. Podľa rozhodnutia NS SR pod sp. zn. 4Cz 24/82 nároky pracovníka, s ktorým organizácia neplatne zrušila pracovný pomer, sú osobitne upravené v ustanovení § 61 Zák. práce (teraz § 79 ZP) a nemožno teda ohľadne týchto nárokov použiť všeobecné ustanovenia o náhrade mzdy pri prekážkach v práci na strane organizácie podľa ustanovenia § 130 Zák. práce. Návrh organizácie na zníženie, prípadne nepriznanie náhrady mzdy podľa ustanovenia § 61 ods. 2 Zák. práce (teraz § 79 ods. 2 ZP) nemožno úspešne uplatňovať samostatným návrhom na začatie konania; uplatňuje sa v konaní o nároku pracovníka na náhradu mzdy pri neplatnom rozviazaní pracovného pomeru.

6. V prejednávanej veci bolo právoplatne rozhodnuté o neplatnosti skončenia pracovného pomeru žalobkyne, preto jej v zmysle ustanovenia § 79 a nasledovných Zákonníka práce vznikol nárok na náhradu mzdy. Náhrada mzdy prislúcha zamestnancovi od doby, kedy zamestnávateľovi oznámil, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával a to až do doby, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo, ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru, najdlhšie však za obdobie 36 mesiacov. Z obsahu spisu súd zistil, že žalobkyňa oznámila zamestnávateľovi, že nesúhlasí s okamžitým skončením pracovného pomeru a trvá na ďalšom zamestnávaní a to dňa 28.8.2013, odo dňa nasledujúceho, t. j. od 29.8.2013 si uplatnila náhradu mzdy, s ktorým postupom súhlasil aj žalovaný. Súd preto priznal žalobkyni s poukazom na § 216 CSP náhradu mzdy od 29.8.2013 a to po dobu 12 mesiacov, t.j. do 28.8.2014.

7. Obe strany sporu zhodne uviedli, že na základe vydaného predbežného opatrenia zo dňa 12.12.2013 žalovaný vyplatil žalobkyni celkovo sumu 8.252,76 eur brutto. Na základe znaleckého posudku zodpovedá pravde, že výška nároku na náhradu mzdy bola vypočítaná za obdobie od 28.8.2013 do 31.12.2015 v celkovej výške 22.682,42 eur, výška funkčného platu určená znalcom bola 817,50 eur brutto (určená podľa § 134 ods. 3 ZP). Súčasťou funkčného platu žalobkyne v zmysle znaleckého posudku sú však aj také zložky, na ktoré žalobkyňa nemá automatický nárok a vyplývajú z aktuálneho pracovného zaradenia žalobkyne, takouto zložkou je príplatok za činnosť triedneho učiteľa vo výške 39,- eur mesačne. Preto sa súd stotožnil s návrhom žalovaného, aby súd od priemernej hrubej mesačnej mzdy 817,50 eur odpočítal príplatok za triednictvo vo výške 39,- eur mesačne, t. j. hrubý mesačný príjem je potom 778,50 eur.

8. Za 12 mesiacov náhrady mzdy má žalobkyňa potom nárok na náhradu mzdy vo výške 12 mesiacov x 778,50 eur, t.j. 9.342,- eur brutto, pričom žalovaný na základe predbežného opatrenia uhradil žalobkyni celkovo 8.252,76 eur brutto, potom je žalovaný povinný zaplatiť žalobkyni ešte 1.089,24 eur brutto, tak ako to súd rozhodol výrokom II. S poukazom na § 139a zák. č. 461/2003 Z.z. sa vychádza z brutto príjmu.

9. Žalovaný žiadal pri priznaní náhrady mzdy postupovať podľa § 79 ods. 2 ZP s poukazom na okolnosti prípadu. Súd sa plne stotožnil s jeho právnou a skutkovou argumentáciou ohľadne nepriznania náhrady mzdy za obdobie presahujúce 12 mesiacov. Samotný súd v čiastočnom rozsudku konštatoval, že pri skončení pracovného pomeru nedošlo zo strany žalovaného k porušeniu ustanovení Zákonníka práce a celý úspech žalobkyne pozostával na využití tých ustanovení ZP, pri ktorých existuje právne vákuum ohľadne povinnosti informovať zamestnávateľa o skutočnostiach ohľadne starostlivosti o zdravotne postihnuté maloleté dieťa, v dôsledku čoho žalovaný ako zamestnávateľ s odbornou starostlivosťou vyhodnotil dlhotrvajúce neodôvodnené absencie žalobkyne na pracovisku ako závažné porušenie

pracovnej disciplíny a objektívne nikdy nemal možnosť vedieť, že žalobkyňa sa osobne stará o ZŤP osobu. Ďalej žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno a hodnoverne nepreukázala, že nemala možnosť reálne sa zamestnať, v nadväznosti na čo súd taktiež, rovnako ako žalovaný, poukazuje na rozhodnutie NS SR pod č. R15/1978, v zmysle ktorého zamestnanec má hľadať a akceptovať akúkoľvek vhodnú prácu. Žalobkyňa súdu doručila iba potvrdenie o tom, že si hľadala prácu v septembri 2013 a januári 2014 (č. I. 483 - 488 spisu), ďalšie obdobia nijako nepreukázala. Súd nesúhlasí s jej názorom, že hľadaním si práce je pracovná pozícia striktné v odbore jej profesijného zamestnania. Napriek právoplatnosti (29.9.2016) čiastočného rozsudku zo dňa 27.1.2015 pod č. k. 17Cpr/1/2013-296, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 29.6.2016 pod č.k. 23CoPr/4/2015-386, ktorým súd určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 8.8.2013, doručené navrhovateľke dňa 27.8.2013, je neplatné, napriek výzve žalovaného zo dňa 13.9.2017, aby žalobkyňa nastúpila do práce a plnila si svoje povinnosti, žalobkyňa do práce nenastúpila. Výzvu žalovaného si síce neprevzala, avšak sama uviedla, že sa na adrese, na ktorú bola zásielka doručovaná, zdržiava, zásielku si tak neprevzala zámerne. Porušuje tým čl. 5 základných zásad uvedených v Zákonníku práce, podľa ktorého zamestnanci a zamestnávateľia sú povinní riadne plniť svoje povinnosti vyplývajúce z pracovnoprávných vzťahov. Ak po vyhlásení rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola určená neplatnosť skončenia pracovného pomeru, zamestnávateľ vyzval zamestnanca na nástup do práce a zamestnanec výzvu neuposlúchol a do práce nenastúpil, dopustil sa svojím konaním porušenia pracovných povinností pre neho vyplývajúcich z pracovného pomeru v zmysle § 47 ods. 1 písm. b/ ZP (Zo súdnej praxe č. 3/2001, s. 55).

10. Vzhľadom na všetky tieto okolnosti súd potom nepriznal žalobkyni náhradu mzdy prevyšujúcu 12 mesiacov (t. j. žalobu v časti presahujúcej 12 mesiacov zamietol výrokom III.), pretože to súd považoval za spravodlivé. Zodpovedá pravde, že súd rozhodol o neplatnosti skončenia pracovného pomeru, veľký podiel však na tom mala práve žalobkyňa, ktorá počas celého trvania pracovného pomeru žalovaného neinformovala o tom, že sa stará o dieťa so ZŤP, táto skutočnosť bola jednoznačne preukázaná až počas súdneho konania. Vo vzájomných súvislostiach uvedených v bode 27. odôvodnenia potom súd mal za to, že nie je možné od žalovaného spravodlivo požadovať náhradu mzdy za obdobie presahujúce 12 mesiacov, nakoľko žalobkyňa nijako nepreukázala, že nemala možnosť reálne sa zamestnať, čo evokuje potom predstavu o tom, že nemala záujem pracovať a spoliehala sa len na to, že jej bude priznaná maximálna možná miera náhrady mzdy, teda bez zjavnej, objektívnej príčiny nepracovala. Žalobkyňa sa počas doby trvania neplatne skončeného pracovného pomeru od 29.8.2013 úmyselne dobrovoľne vopred vylúčila z možnosti získať prácu sprostredkované prostredníctvom úradu práce, keď nebola zaevidovaná ako uchádzačka o zamestnanie (aspoň uvedené súdu nepredložila). Žalobkyňa nepreukázala, že by si v rozhodnom období aktívne hľadala inú prácu. Základným hľadiskom, na ktoré musí súd pri znížení, prípadne nepriznaní náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru podľa ust. § 79 ods. 2 ZP prihliadnuť, je skutočnosť, či sa zamestnanec po neplatnom skončení pracovného pomeru zapojil do práce, prípadne z akých dôvodov tak neurobil. V danom prípade žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno v konaní preukázať svoje tvrdenie, že si bez úspechu hľadala prácu, hoci ju súd na to vyzval. Súd preto priznal žalobkyni náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru za dobu 12 mesiacov.

11. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. V sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu, t. j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. Strana, ktorá mala plný úspech vo veci, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala. Ak strana nemá plný úspech vo veci, vždy má čiastočný úspech vo veci, t. j. každá strana (žalobca aj žalovaný) je sčasti úspešná a sčasti neúspešná. Vo všeobecnosti platí, že ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22. júna 2011, sp. zn. 8 Sžo 215/2010). Ak mala teda strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov buď pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Ak je pomer úspechu obidvoch strán zhruba rovnaký, súd rozhodne, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

12. V danom prípade je možné konštatovať, že obe strany sporu boli rovnako úspešné či neúspešné, keď v časti určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru bola úspešná žalobkyňa, v časti čiastočného späťvzatia bola žalobkyňa neúspešná, pretože ona zavinila, že sa konanie muselo zastaviť. V časti

náhrady mzdy bol žalovaný viac úspešný ako žalobkyňa, teda zo štyroch žalobných petitov bola žalobkyňa úplne úspešná v jednom z nich (neplatnosť skončenia prac. pomeru), neúspešná v dvoch (čiastočné zastavenie konania) a v jednom úspešná len v časti 9,76% a žalovaný v časti 90,24% (náhrada mzdy). V celku vzaté úspech a neúspech je zhruba rovnaký, preto súd nepriznal právo na náhradu trov konania žiadnej zo strán.

13. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti výrokov II., III. a IV. v zákonnej lehote a v súlade s ustanovením § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), podala žalobkyňa odvolanie. Uviedla, že zo súdnych rozhodnutí v rámci tohto konania je zrejme, že pri odôvodnení správnosti postupu prvostupňového súdu pri nepriznaní nároku na náhradu mzdy za obdobie presahujúce 12 kalendárnych mesiacov súd vychádzal z nesprávneho skutkového zistenia, nakoľko k určaniu neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru prišlo hlavne a primárne z toho dôvodu, že nebolo zistené zavinené závažné porušenie pracovnej disciplíny zo strany žalobkyne. Odôvodnenie rozhodnutia v rozsahu napadnutých výrokov II. a III. prvostupňovým súdom takým právnym názorom, ktorým sa súd bez náležitého vysvetlenia odchýlil od svojho predchádzajúceho právneho názoru, ako aj od názoru Krajského súdu v Trnave vyjadrených v predchádzajúcich rozhodnutiach vzťahujúcich sa na túto vec, považuje za porušenie právnej istoty žalobkyne a za takú vadu konania, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

14. Od predchádzajúcich právnych názorov a zistení sa súd odchýlil aj v časti doby, po ktorú priznal žalobkyňi nárok na náhradu mzdy. Kým v uznesení č.k. 17Cpr/1/2013 zo dňa 18.11.2015 (správnosť ktorého bola potvrdená uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 22.6.2016) považoval súd za správne a spravodlivé priznať žalobkyňi nárok na náhrady mzdy až do 2.9.2015, napadnutým rozhodnutím priznal žalobkyňi nárok na náhradu mzdy iba za obdobie 12 kalendárnych mesiacov, hoci neboli preukázané žiadne nové zistenia a skutočnosti odlišné od tých, z ktorých súd vychádzal pri rozhodovaní o návrhu žalovaného na zrušenie predbežného opatrenia.

15. Druhým dôvodom, pre ktorý súd žalobkyňi priznal nárok na náhradu mzdy iba po dobu 12 kalendárnych mesiacov bolo, že žalobkyňa nepreukázala, že nemala možnosť reálne sa zamestnať. Žalobkyňa má za to, že v priebehu súdneho konania preukázala svoju aktívnu snahu sa zamestnať, o čom svedčia listinné dôkazy o hľadaní práci v rokoch 2013, 2014 a preukázanie skutočnosti, že žalobkyňa bola zamestnaná v období od 2.9.2014 - 28.10.2014 a následne od 2.9.2015. Žalobkyňa namieta nepravdivosť a účelovosť tvrdenia súdu o tom, že nemala záujem pracovať a spoliehala sa len na to, že jej bude priznaná maximálna možná miera náhrady mzdy, teda bez zjavnej, objektívnej príčiny nepracovala a tým, že sa nezaevidovala ako uchádzačka o zamestnanie úmyselne dobrovoľne vopred vylúčila z možnosti získať prácu sprostredkovane prostredníctvom úradu práce. Z predložených dôkazov, ako aj zo skutočnosti, že od 2.9.2015 až doteraz je žalobkyňa zamestnaná je zrejme, že si aktívne hľadala prácu a nespoliehala sa na priznanie náhrady mzdy, ktorú aj s ohľadom na skutočnosť, že je od 2.9.2015 zamestnaná, požadovala priznať náhradu mzdy iba do tohto obdobia, a nie v maximálnom rozsahu stanovenom zákonom, t.j. 36 mesiacov. Ak by malo byť tvrdenie súdu pravdivé, potom by sa žalobkyňa nezamestnala ani v roku 2015, ani v roku 2016 (do 29.8.) a neprijala by v roku 2015 prácu, a to za výrazne horších platových podmienok. Zároveň si dovoľuje tvrdiť, že striktné pridržovanie sa judikátu R15/78 je v súčasnosti už vzhľadom na rok a režim, v ktorom bolo predmetné rozhodnutie prijaté, skostnatelé. Tu dáva do pozornosti súdu odôvodnenie obsiahnuté v rozhodnutí NS SR č. 6Cdo 157/2010: Odvolací súd interpretoval ustanovenie § 79 ods. 2 Zákonníka práce spôsobom, akým ho interpretovala pôvodná judikatúra k § 61 ods. 2 predchádzajúceho Zákonníka práce (V 7/1985 - Výber rozhodnutí a stanovisk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, B 8/84 - Bulletin Najvyššieho súdu ČR v dobe do 31.12.1992), predpokladajúca všeobecnú pracovnú povinnosť - povinnosť zapojiť sa do práce. Za logickú a správnu nepovažuje ani pripomienku súdu, že žalobkyňa sa nezaevidovala ako uchádzačka o zamestnanie na úrade práce, nakoľko v registri uchádzačov o zamestnanie sú vedení nezamestnaní a takýto postup by bol v rozpore s ratio podanej žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné a pracovný pomer trvá.

16. Žalobkyňa za základ uplatňovaného nároku na náhradu mzdy v sume 11.159,66 eur zobrala údaje zo Znaleckého posudku č. 01/2016 zo dňa 29.2.2016, vypracovaného Ing. Alenou Ďurčekovou, znalkyňou z odboru: Ekológia a manažment, odvetvie: Personalistika, Kontroling, pre účely trestného konania. V znaleckom posudku znalkyňou vyčíslená náhrada mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru za uvedené obdobie (od 28.8.2013 do 31.12.2015) predstavuje čiastku 22.682,42 eur brutto, z ktorej

podľa znalkyne žalovaná žalobkyni zaplatila spolu 8.252,76 eur brutto, zníženú o povinné zrážky zamestnávateľa vykonané podľa osobitných predpisov (zákon č. 461/2003 Z.z. v platnom znení, zákon č. 595/2003 Z.z. v platnom znení a zákon č. 580/2004 Z. z. v platnom znení) a tak podľa znalkyne nezaplatená suma predstavuje sumu 14.429,66 eur brutto.

17. Žalovaná bola uvedeným súdnym rozhodnutím zaviazaná k povinnosti na uhradenie presne určenej dlžnej sumy (bez určenia, že ide o jej brutto vyčíslenie) a žalovanej zároveň neuložil povinnosť (priznané právo) zraziť na úkor priznanej sumy preddavok na daň, prípadne realizovať iné odvodové povinnosti, tieto sumy mala žalovaná povinnosť uhradiť v plnej nekrátenej výške bez ohľadu na povinnosti, ktoré jej zákon ako zamestnávateľovi ukladá.

K reálnemu vyplácaniu náhrady mzdy žalovanou žalobkyni došlo nasledovne:

- 04.05.2015 v sume 407,39 eur (netto),
- 14.05.2015 v sume 11,40 eur (netto),
- 02.06.2015 v sume 4.380,52 eur (netto),
- 02.07.2015 v sume 295,49 eur (netto),
- 04.08.2015 v sume 295,49 eur (netto),
- 03.09.2015 v sume 295,49 eur (netto),
- 01.10.2015 v sume 295,49 eur (netto),
- 03.11.2015 v sume 295,49 eur (netto),

čo spolu činí sumu 6.276,76 eur (netto). Nie je ustálené, že náhradu mzdy žalobkyni žalovaná zaplacením vyššie uvedených súm vyčíslených netto, za aké obdobie zaplatila. Žalovaná to nedokladovala a súd o tom nevykonal dokazovanie. V súvislosti s uvedeným žalovaná nepreukázala, podrobne nevysvetlila ani nerozlíšila a súd nevykonal dokazovanie o tom, že či žalovanou žalobkyni zaplatená suma 8.252,76 eur vyčíslená brutto je totožná so sumou zaplatenou vo výške 6.276,76 eur vyčíslenej netto. Žalovaná neoprela o žiadne hmotnoprávne ustanovenia svoje tvrdenia, že dôvodom na krátenie nároku na náhradu mzdy je aj skutočnosť, že východisková suma náhrady mzdy, ktorú žalobkyňa navrhuje, ráta aj s položkou za výkon triednictva, pričom podľa žalovanej ide iba o minulý aktuálny stav, podľa poslednej pracovnej pozície žalobkyne zamestnanej u žalovanej, ktorý do budúceho obdobia nie je dôvod pozitívne zohľadňovať.

18. S touto argumentáciou sa nemožno stotožniť, ani ak tak nedôvodne spravil súd, preto, lebo tak ako pri výpočte nároku na náhradu mzdy sa vychádza z predpokladanej, resp. priemernej mzdy, teda takej, ktorá by odhadom pripadala dotknutému zamestnancovi v prípade, ak by mu bola v zamestnaní práca aj v budúcnosti pridelená, tak analogicky to platí aj pri posudzovaní otázky, že daný zamestnanec akú pracovnú pozíciu by zastával v nadväznosti na tú predchádzajúcu, ak by pokračoval v práci na rovnakej pozícii. O to viac, že v danom prípade pracovná pozícia, ktorú zastávala žalobkyňa pred OSPP bola u jej zamestnávateľa (žalovanej) jediná. Išlo o učiteľskú pozíciu v jedinej zriadenej špeciálnej triede s prídelením triednictva v nej práve pre vyučujúceho špeciálneho pedagóga, konkrétne podľa § 27 zákona č. 317/2009 Z.z. o pedagogických zamestnancoch a odborných zamestnancoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov zaradeného do „kariérového stupňa učiteľ, špecialista na druhom stupni základnej školy s prvou atestáciou“. Takže jediný špeciálny pedagóg by bol mal priznané naďalej aj triednictvo, pre výkon ktorého mu prináleží príslušný príplatok za činnosť triedneho učiteľa podľa § 13a ods. 1 zák. č. 553/2003 Z. z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a nariadenia vlády SR č. 341/2004 Z.z., ktorým sa ustanovujú katalógy pracovných činností pri výkone práve vo verejnom záujme a o ich zmenách a doplnení v znení neskorších predpisov. Takýto príplatok mala priznaný aj žalobkyňa v sume 39 eur vyčíslený brutto a nie je právny dôvod a vzhľadom na okolnosti prípadu ani nie je spravodlivé nezohľadňovať pozitívne a nepriznávať túto položku pri určovaní náhrady mzdy pre žalobkyňu.

19. V súvislosti s preukazovaním nemožnosti zamestnať sa prostredníctvom na to zriadenej inštitúcie a to príslušným úradom práce, žalobkyňa osvedčila dokumentom pod názvom „Sprístupnenie informácií v zmysle zákona č. 211/2000 Z.z.“, vydaným Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v Nových Zámkoch, dňa 17.1.2014 pod číslom: 2014/15240; SI/2014/4, že nebolo možné, aby sa zamestnala, keďže z obsahu uvedeného dokumentu vyplýva, že jej bolo zmieneným úradom oznámené, že neevidujú voľné pracovné miesta zodpovedajúce jej špecializácii a praxi, ani iné vhodné pracovné miesta, ktoré by jej v tom čase ako voľné mohli zabezpečiť. Žalobkyňa bola ako uchádzačka o zamestnanie evidovaná na príslušnom úrade práce až po dobu, kým si z vlastnej iniciatívy nenašla zamestnanie. Interpretácia ustanovenia § 79 ods. 2 Zák. práce spôsobom, akým ho interpretovala pôvodná judikatúra k § 61 ods.

2 zákona č. 65/1965 Zb. v znení zákona č. 20/1975 Zb. (V 7/ 1985 - Výber rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, B 8/84 - Bulletin NS ČR v dobe do 31. decembra 1992), bola založená na predpoklade všeobecnej pracovnej povinnosti - povinnosti zapojiť sa do práce.

20. Žalobkyňa si po OSPP nie inak, ale formou intenzívneho hľadania práce, ktorá činnosť svedčí o hľadaní si zamestnania, našla možnosť zamestnať sa, avšak iba dočasne (na dobu určitú), počnúc od 2.9.2015 v ZŠ J.A. Komenského Kolárovo. Trvá na tom, že ak o znížení, resp. nepriznaní náhrady mzdy žalobkyni podľa § 79 ods. 2 Zák. práce môže súd rozhodnúť len na základe žiadosti zamestnávateľa, dôkazné bremeno preukázať podmienky pre takéto prípadné rozhodnutie má zamestnávateľ. Pri zamestnaní sa žalobkyne v ZŠ J.A. Komenského v Kolárove totiž naozaj nemôže byť žiadneho sporu o tom, že príjem žalobkyne z takého zamestnania po celú dobu jeho trvania bol a aj naďalej je podstatne nižším než ten u žalovanej a zároveň výsledkami vykonaného dokazovania nebolo preukázané nič nasvedčujúce tomu, že by takýto nižší príjem mal byť kompenzovaný čímkoľvek, pre čo by šlo usúdiť aspoň na rovnocennosť zamestnania s tým u žalovanej.

21. Žalovaná namiesto plnenia si povinnosti platiť náhradu mzdy žalobkyni, vyplývajúcu z viacerých zaväzujúcich zdrojov, skusmo sa opakovane pokúšala takúto svoju nespornú povinnosť obísť, pričom okrem ignorácie takej svojej povinnosti použitím scestnej argumentácie vytvárala obštrukčné prostriedky na oddiaľovanie alebo zmarenie predmetnej povinnosti. V tomto nemožno vzhľadnúť korektnú procesnú obranu žalovanej, ale iba vypočítavé jednanie spočívajúce v tom, že žalovaná bez právneho a skutkového dôvodu o.i. napr. požadovala nepriznať žalobkyni náhradu mzdy v období od 1.12.2014 do 2.9.2015 a to i napriek tomu, že mala vedomosť o tom, že žalobkyňa v danom období nebola zamestnaná u iného zamestnávateľa a žalovaná jej ani po požiadaní prácu neprideľovala a jediným príjmom žalobkyne. Nie sú naplnené objektívne dôvody na to, aby nárok na plnú náhradu mzdy nebol žalobkyni priznaný od vzniku nároku dňom 29.8.2013 do 2.9.2015 (deň odkedy sa zamestnala u iného zamestnávateľa, od ktorého mala príjem), ako to požaduje.

22. Žalobkyňa listom zo 16.11.2016 nazvaným „Výzva k plateniu mzdy a iné“, zaslaným cestou poštovej prepravy dňa 16.11.2016 žalovanej pod podacím číslom RF239850746SK) a jej právnemu zástupcovi pod podacím číslom RF239850750SK), doplneným listom zo dňa 18.11.2016, nazvaným „Výzva k plateniu mzdy a iné - dodatok“, zaslaným cestou poštovej prepravy dňa 19.11.2016 žalovanej pod podacím číslom RH133171133SK) a jej právnemu zástupcovi pod podacím číslom RF133171120SK), týmto adresátom oznámila, že adresa na doručovanie všetkých žalobkyni adresovaných písomností, týkajúcich sa právnej veci pracovného pomeru, nárokov z neho a konania o ňom a o súvisiacich otázkach, je adresa žalobkyninej právnej zástupkyne Mgr. Ivce Šišolákovej (v tom čase Nová Doba 920/5, 924 01 Galanta). Týkalo sa to teda všetkých písomností. Od doby zaslania oznámenia o adrese na doručovanie písomností, súvisiacich s uvedenou právnou vecou a s pracovným pomerom medzi žalovanou a žalobkyňou, žalobkyni, mali mať a aj mali žalovaná a jej právny zástupca vedomosť o tom, že kde majú adresovať uvedený druh písomností žalovanej. Bez ohľadu na to, či doporučené listové zásielky s takým oznámením o adrese na doručovanie pre žalobkyňu žalovaná a jej právny zástupca prevzali alebo sa tie považujú za nimi prevzaté aplikáciou fikcie doručenia. Po tomto, ak žalovaná uvádza a argumentuje, že zaslala žalobkyni výzvu na nastúpenie do zamestnania, čo sa malo stať listom zo dňa 13.9.2017, pritom žalobkyňa list neprevzala a do práce nenastúpila, k tomu je potrebné prirodzene uviesť, že žalovaná list zámerne adresovala na nesprávnu adresu, keďže ho (list s výzvou) neposlala na adresu právnej zástupkyne žalobkyne, o ktorej adrese vedela, že ju má pre účely korešpondencie so žalobkyňou používať, ale list poslala na inú adresu, konkrétne na adresu Neded 310, 925 85 Neded. Ak by žalovaná bola chcela žalobkyni skutočne prideľovať prácu, tak by to bola bývala vykonávala najneskôr hneď od času, kedy žalovanej žalobkyňa oznámila, že trvá na prideľovaní práce žalovanou.

23. Výrok III. rozsudku v znení „III. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietá.“ je neidentifikovaný ani inak nedefinovaný, neodôvodnený a preto aj neurčitý, nepreskúmateľný, nesprávny a nezákonný. Súd naň v odôvodnení ani nepoukazuje. Nie sú prezentované myšlienkové postupy a právne úvahy, ktoré súd viedli k vyneseniu takéhoto výroku.

24. Výrok IV. rozsudku v znení, že „IV. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.“ je neodôvodnený a nesprávne určený, lebo späťvzatie časti žalobného návrhu nemá vplyv na mieru úspešnosti strán sporu. Nárok na náhradu trov konania mal byť podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP priznaný žalobkyni, ktorá bola v podstate v tomto spore v zmysle rozhodnutia Krajského súdu Trnava, sp.

zn. 10Co/191/2017, úspešná, keďže sa úspešne domohla určenia, že okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné a bola jej priznaná náhrada mzdy (spolu vo výške 1.089,24 eur + 8.252,76 eur, čo je suma uhradená na základe predbežného opatrenia), pričom táto bola súdom priznaná v krátenom rozsahu iba na základe žiadosti žalovaného a podľa úvahy súdu, výsledok ktorej nemohla žalobkyňa predvídať. Súd mal teda pri priznaní nároku na náhradu trov konania vychádzať z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP a nie z ustanovenia § 255 ods. 2 CSP.

25. Vo vzťahu k výroku I. rozsudku zrušenému napadnutým rozsudkom má za to, že súd ani nemal pripustiť jeho späťvzatie, aby mohol byť vyslovený výrok významný pre úpravu práv medzi stranami sporu a to, že pracovný pomer medzi nimi trvá, ale aj výrok o prinavrátení práv žalobkyne pred OSP žalovanou, ktoré práva žalobkyne sčasti prináležia aj zo zákona, z toho zdroja však nepochádza povinnosť korektná povinnosť napraviť porušené práva v širších súvislostiach.

26. Navrhuje, aby odvolací súd rozhodnutie v napadnutom rozsahu výrokov II., III. a IV. zmenil tak, že v celom rozsahu vyhovie žalobe žalobkyne v zmysle pripustenej zmeny zo dňa 24.5.2018 a žalobkyne prizná nárok na náhradu trov konania.

27. Počas odvolacieho konania na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky, uzatvorenej dňa 13.5.2021 bola pohľadávka žalobkyne postúpená na PaedDr. E. L..

28. Žalobkyňa prostredníctvom svojho zástupcu na pojednávaní uviedla, že prednesené tvrdenia žalovanej, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno, že si riadne hľadala zamestnanie tak práve toto tvrdenie ako dôkazné bremeno neuniesla strana žalovanej. Takisto neuniesla dôkazné bremeno prečo a na základe akej právnej povinnosti by bola bývala mala žalobkyňa oznamovať vopred žalovanej, že aký je aktuálny zdravotný stav jej dieťaťa, ktorá skutočnosť je ako súkromná informácia chránená právnymi predpismi súvisiacimi s ochranou osobných údajov. Žalovaná neuniesla bremeno argumentácie dôvodnosti neprítomnosti žalobkyne v zamestnaní a nevie aké okolnosti by mala objasniť. Má za to, že žiadne protiargumenty, ktoré smerujú k zníženiu rozsahu čo do času tak aj do kvantity uplatneného nároku na náhradu mzdy neobstoja. Z uvedeného dôvodu navrhuje, aby súd rozhodol tak, ako to naposledy bolo navrhnuté, teda priznať nárok na náhradu mzdy žalobkyne v žiadanej výške 11.159,66 eur brutto, ktorá suma bola vyvodená zo znaleckého posudku, ktorý rozšpecifikoval aj jednotlivé mesačné platby, ku ktorým bola žalovaná povinná a ktorý síce obsahoval širšie obdobie, ale táto suma konkretizovaná sa týka obdobia dvoch rokov, s tým, že je to od 28.8.2013 do 2.9.2015 kedy sa žalobkyňa zamestnala. Jedná sa o 24 plných mesiacov po sume 817,50 eur a je tam ešte zohľadnená alikvotná časť mesiaca august roku 2013, zvyšná časť po 28.8.2017 do konca tohto mesiaca, tiež vypočítaná znalkyňou v znaleckom posudku. Pokiaľ by mala absencia pôvodnej žalobkyne navodiť situáciu, že nejaké dôkazy sú pochybné, alebo teda nedostatočné, ktoré by ona vedela viac osvetliť, tak navrhuje, aby proces pokračoval, aby bola znova vypočítaná na doplnenie dokazovania, na vyslovenie ďalších argumentov, ktoré už boli aj odprezentované, a ktoré eventuálne ešte vznikli. Ak je v súvislosti s aktívnou legitímáciou vhodná samotná pôvodná žalobkyňa tak navrhuje, aby sa pokračovalo v konaní, s tým, že bude predvolaná a bude argumentovať vlastnými slovami aj vo vzťahu k uplatňovanému nároku na náhradu mzdy, u ktorého časový rozsah nároku a samozrejme aj v odvolaní prezentovaných výšku.

29. Žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že súčasná žalobkyňa nie je nositeľkou subjektívneho práva, ktoré by vyplývalo z hmotnoprávneho stavu a oprávňovalo by ju tak ako je žaloba podaná uplatňovať nárok, ktorý je žalobou uplatňovaný. Aktuálna žalobkyňa vzhľadom na to, že neboli vykonané procesné úkony smerujúce k zachovaniu účinkov žaloby vyplývajúce z prezentovaného hmotnoprávneho stavu, nie je nositeľkou tých práv, ktoré sú uplatňované v tomto konaní, a preto nie je možné žalobe vyhovieť v žiadnom rozsahu. Čo sa týka argumentácie nadväzujúcej na predchádzajúce vykonané dokazovania a rozhodnutie tak sa pridrižiava všetkých písomných aj ústnych vyjadrení, ktoré boli žalovanou v predmetnom konaní vykonané. Vzhľadom na to, že sporom disponovala žalobkyňa, mala plný priestor na unesenie dôkazného bremena ohľadne priznania rozsahu nároku na náhradu mzdy presahujúceho obdobie 12 mesiacov. Navrhuje žalobu zamietnuť v celom rozsahu a priznať nárok na náhradu trov konania.

30. Žalovaný doplnil, že ako organizácia je verejná správa a nedisponuje finančnými prostriedkami. Iba na základe financovania Ministerstva školstva, ktoré je delené na prevádzkové a osobné náklady a žiaľ

každý rok naozaj ten rozpočet je taký, ktorý ledva pokrýva tieto náklady. Je za to, aby tento proces bol ukončený tak, ako to bolo rozhodnuté, čiže doplatiť žalobkyni tú zvyšnú sumu brutto 1.089,24 eur.

31. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom, stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné priznať úspech.

32. Žalobkyňa sa žalobou domáhala určenia, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 27.8.2013 je neplatné, aby súd určil, že pracovný pomer medzi žalobkyňou a žalovaným trvá. Ďalej sa domáhala, aby súd zaviazal žalovaného na vrátenie práv žalobkyne vyplývajúcich z jej pracovnoprávneho pomeru so žalovaným do predošlého stavu jestvujúceho pred neplatným okamžitým skončením pracovného pomeru zo dňa 27.8.2013 a posledným petitom žaloby sa žalobkyňa domáhala určenia náhrady mzdy v sume priemerného zárobku odo dňa, keď oznámila žalovanému, že trvá na ďalšom zamestnávaní (t. j. od 29.8.2013) až do času, kým jej žalovaný umožní pokračovať v práci alebo, ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru.

33. Súd čiastočným rozsudkom zo dňa 27.1.2015 pod č. k. 17Cpr/1/2013-296, právoplatným dňom 29.9.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 29.6.2016 pod č.k. 23CoPr/4/2015-386, určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 8.8.2013, doručené navrhovateľke dňa 27.8.2013, je neplatné.

34. Na pojednávaní konanom dňa 24.5.2018 žalobkyňa vzala žalobu späť v časti určenia, že pracovný pomer medzi stranami sporu trvá a zaviazania žalovaného navrátiť práva žalobkyne vyplývajúce z pracovného pomeru do pôvodného stavu), s čím žalovaný súhlasil a v ktorej časti súd prvej inštancie konanie zastavil.

35. Na pojednávaní konanom dňa 24.5.2018 súd pripustil zmenu žaloby ohľadne náhrady mzdy tak, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni titulom náhrady mzdy za obdobie od 29.8.2013 do 2.9.2015 sumu vo výške 11.159,66 eur, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

36. Súd vo veci rozhodol tak, že výrokom I. konanie v časti určenia, že pracovný pomer medzi stranami sporu trvá a zaviazania žalovaného navrátiť práva žalobkyne vyplývajúce z pracovného pomeru do pôvodného stavu, zastavil, výrokom II. zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy za obdobie od 29.8.2013 do 28.8.2014 v celkovej výške 1.089,24 eur brutto, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom III. žalobu vo zvyšku zamietol a výrokom IV. rozhodol o trovách konania tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

37. Žalobkyňa vo veci podala odvolanie voči výrokom, kde súd žalobe vyhovel (výrok II.), kde súd vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok III.) a v časti náhrady trov konania (výrok IV.) z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP.

38. Podľa § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

39. Citované ustanovenie obmedzuje právo strany podať odvolanie. Toto obmedzenie spočíva v tom, že právo podať odvolanie priznáva strane len v tom prípade, ak bolo rozhodnutie vydané v jej neprospech. Kedy je tomu tak, je už ponechané na výklad súdu. Na to, aby bolo rozhodnutie vydané v neprospech strany, stačí ak bola strane spôsobená aj len nepatrná ujma na jej právach. Táto ujma musí objektívne existovať. Nestačí len subjektívne presvedčenie strany, že jej bola spôsobená ujma. Ujma objektívne existuje vtedy, ak sa môže zlepšiť postavenie strany, t.j. ak sa môže dosiahnuť náprava tejto ujmy, ak aj nie v plnom rozsahu, tak hoci aj len v čiastočne a to zmenou alebo zrušením rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom alebo súdom prevej inštancie v rámci autoremedúry § 376).

40. V prejednávanej veci má odvolací súd ako orgán aplikujúci právo, tu citované ustanovenie § 359 CSP za to, že na strane žalobkyne rozsudkom súdu prvej inštancie napadnutým čo do výroku II. nevznikla a ani nemohla vzniknúť žiadna, teda ani len nepatrná ujma, ktorá by bola objektívne zistiteľná.

41. Keďže s poukazom na uvedené, odvolanie žalobkyne je v uvedenej časti podané neoprávnenou osobou, odvolací súd odvolanie žalobkyne vo vzťahu napadnutého rozsudku, kde žalobe vyhovel postupom podľa § 386 písm. b) CSP, odmietol.

42. Pod vecnou legitímáciou či už aktívnou alebo pasívnou sa vo všeobecnosti rozumie v občianskom súdnom konaní oprávnenie alebo povinnosť účastníkov vyplývajúce z hmotného práva. Vecnú legitímáciu má tá strana v spore, ktorej svedčí stav z hmotného práva, teda kto je nositeľom subjektívneho práva alebo nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva, o ktorých sa v konaní rozhoduje. Vecná legitímácia sa na začiatku konania tvrdí a súd žalobe vyhovie len vtedy, ak žalobca žaluje stranu, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti. Ak sa to v konaní nepreukáže, súd žalobu zamietne. Súd vecnú legitímáciu skúma aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov nenamieta.

43. V prípade postúpenia pohľadávky po začatí súdneho konania stráca žalobca účinnosťou cesie aktívnu vecnú legitímáciu v spore. Pre súd je v zásade rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozhodnutia. Je irelevantné, že v čase začatia konania, resp. pred postúpením pohľadávky bol žalobca nositeľom hmotnoprávneho nároku, ktorý je žalobou uplatnený. Opodstatnená je preto aplikácia § 80 CSP o zmene účastníka konania. Návrh na pripustenie zmeny účastníka konania môže podať postupca alebo postupník, nie však samotný dlžník. Ak sa preukáže, že po začatí konania nastali právne účinky cesie a ak so zmenou účastníka postupník súhlasí, súd návrhu uznesením vyhovie. Právoplatnosťou vyhovujúceho uznesenia sa účastníkom konania na strane žalobcu stáva postupník. (porov. M. Števček, A. Dulak, J. Bajánková, M. Fečík, F. Sedlačko M. Tomašovič, a kol. Občiansky zákonník II. Veľké komentáre. Praha: C.H. Beck, 2015, s. 1806).

44. V dôsledku riadneho postúpenia pohľadávky nie je postupca ďalej nositeľom práva, ktoré bolo predmetom cesie. Z tohto dôvodu mu neprináleží ani akékoľvek plnenie dlžníka na postúpenú pohľadávku. Ak by postupca takého plnenie prijal, vzťahoval by na neho režim bezdôvodného obohatenia (§ 451 a nasl.) a záväzok dlžníka by plnením nezanikol. (porov. M. Števček, A. Dulak, J. Bajánková, M. Fečík, F. Sedlačko M. Tomašovič, a kol. Občiansky zákonník II. Veľké komentáre. Praha: C.H. Beck, 2015, s. 1805).

45. Podľa § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

46. Podľa § 80 ods. 1 CSP, ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou sa spája prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, môže žalobca navrhnúť, aby do konania na jeho miesto alebo na miesto žalovaného vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené alebo na koho prešli.

47. Z obsahu spisu vyplýva, že počas odvolacieho konania prišlo medzi žalobkyňou a jej zástupcom k uzatvoreniu Zmluvy o postúpení pohľadávky dňa 13.5.2021, na základe ktorej došlo k postúpeniu pohľadávky, ktorá je predmetom konania na zástupcu žalobkyne.

48. Napriek tomu, že žalobkyňa postúpila svoju pohľadávku na manžela (ktorý ju v tomto konaní zastupuje), nedošlo v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia k zmene účastníka na strane žalobcu, o ktorej rozhoduje súd iba na návrh strany. Žalobkyňa návrh na zmenu strany nepodala, preto i naďalej s ňou súd konal ako so stranou sporu. Zmena v osobe veriteľa však má vplyv na aktívnu legitímáciu v spore a ako je už vyššie uvedené, súd vecnú legitímáciu skúma aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov nenamieta.

49. V tejto súvislosti preto odvolací súd uvádza, že nosným dôvodom, pre ktorý súd nemohol priznať úspech odvolaniu žalobkyne, bol v danom prípade nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne. Skúmanie vecnej legitímácie v spore je podstatným predpokladom pre úspech v konaní a súd ju skúma aj bez návrhu niektorej sporovej strany. Nedostatok vecnej legitímácie má za následok nepriaznivé

rozhodnutie pre stranu v spore, ktorá nepreukáže, že je v spore či už aktívne alebo pasívne legitimovaná. Zároveň odvolací súd udáva, že žalobkyňa prostredníctvom svojho zástupcu mala možnosť sa vyjadriť k uvedenej otázke aktívnej legitimácie na jej strane, preto nejde o prekvapivé rozhodnutie. Vzhľadom k uvedenému sa odvolací súd k argumentácii žalobkyne a žalovaného ohľadom nároku žalobkyne na priznanie náhrady mzdy v plnej uplatnenej výške nevyjadroval, keďže prihliadol na nedostatok aktívnej legitimácie na strane žalobkyne pri svojom rozhodovaní.

50. Pokiaľ zástupca žalobkyne navrhoval vo veci doplniť dokazovanie výsluchom žalobkyne, súd tento dôkaz nepripustil, nakoľko jeho návrh k vypočutiu žalobkyne smeroval k ozrejmeniu skutkových okolností súvisiacich s uplatneným nárokom žalobkyne a iba v prípade, ak by mal súd za to, že by mala absencia žalobkyne navodiť situáciu, že nejaké dôkazy sú pochybné a ak je to v hodné v súvislosti s aktívnou legitimáciou žalobkyne. Jej samotné vypočutie by však nemalo vplyv na aktívnu legitimáciu strany sporu. Z uvedených dôvodov, preto odvolací súd tento dôkaz na doplnenie dokazovania nepripustil, nakoľko by to znamenalo odročenie pojednávania a na výsledok odvolacieho konania by to vplyv nemalo.

51. K neurčitosti výroku III., kde súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku zamietol, odvolací súd iba dodáva, že tento je s ohľadom na to, čo bolo predmetom konania a s ohľadom na výsledok konania (kde bolo konanie zastavené a v ktorej časti bolo žalobe vyhovené) dostatočne určitý.

52. K náhrade trov konania iba na doplnenie odvolací súd dodáva, že súd prvej inštancie správne prihliadal i na nároky žalobkyne, kde bolo konanie zastavené. Nároky, ktoré si žalobkyňa uplatnila a kde súd konanie zastavil, zobrala žalobkyňa späť. Ustanovenie § 256 ods. 1 CSP vyžaduje zodpovednosť za zavinenie strany sporu, ktorej procesný úkon mal za následok zastavenie konania. Zavinenie v danom prípade je možné posudzovať len z procesného hľadiska, nie však podľa hmotného práva, lebo potom by išlo o posudzovanie dôvodnosti nároku vo veci samej tak, že by po zastavení konania súd neprípustne ďalej skúmal dôvodnosť uplatneného nároku. Pretože nárok na náhradu trov konania je nárokom vyplývajúcim nie z hmotného, ale z procesného práva, otázku, či išlo o dôvodne podanú žalobu je nevyhnutné posudzovať z procesného hľadiska, t.j. z hľadiska vzťahu výsledku chovania žalovaného k požiadavkám žalobcu. Ide teda o to, či sa žalobca domohol uplatneného nároku alebo nie, pričom súd neskúma, či by bol v meritórnom konaní úspešný alebo nie. Preto ak žalobca zobral žalobu späť bez uvedenia dôvodu, z procesného hľadiska platí, že žalobca zavinil zastavenie konania. Z uvedeného dôvodu potom správne pričítal zavinenie za zastavenie konania žalobkyňa a s ohľadom na úspech žaloby vo zvyšnej časti (o určenie, že okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné a priznanie náhrady mzdy vo výške 1.089,24 eur) pri porovnaní úspechu a neúspechu, súd prvej inštancie o trovách konania nerozhodol správne, avšak vzhľadom na vyššie uvedené a pre absenciu odvolania zo strany žalovaného, rozhodol o trovách konania spôsobom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia.

53. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo veci samej (výrok III.) a i v napadnutej časti výroku o trovách konania (výrok IV.) podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

54. Žalovaný má voči žalobkyňa podľa § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, vzhľadom na to, že žalovaný bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný a neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne mu náhradu trov konania nepriznať (§ 257 CSP). O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

55. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu I. inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde I. inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).